

PROMÉTHÉE

La Destinée, cette pourvoyeuse des pleurs,
Cette Lamie toujours frémisante de rage,
Me traîna lâchement vers un sombre ri-
vage
Et me clona sur le Caucase des douleurs

Puis elle déchaîna l'implacable souf-
france
Qui, tel un ouragan, s'en vint fondre sur
m i ;
Maintenant, étendu sur mon rocher, je
vois
Me lacérer le sein l'Amour, vautour im-
n ense.

AIKAIOS

(Traduit du grec moderne par
Pierre Baudry)

ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ*

(ΤΟ ΝΗΣΙ)

— Μὰ ἑγώ δὲ σοῦ λέγω ν' ἀλλάξεις πατρίδα σοῦ λέγω νὰ γίνεις κοσμοπολίτης. Ποιός σοῦ εἶναι νὰ διαλέξεις ἄλλο θήνος;

— Τὸ ίδιο κάνει. Τὸ ἔνα φέρει: τὸ ἄλλο. Ἐγὼ δὲ θὰ κοπιάσω νὰ βγῷ ἀπὸ τὸ θῆνος μου, μὲ κουράζει δὲ κόπος αὐτός, δπως μὲ κουράζει καὶ τὸ νὰ ἔχω ἀδιάκοπα τὸ νοῦ μου στὸ θῆνος μου. "Ο, τι καὶ νὰ γίνει γειώθω πῶς δὲν ἔχει νὰ βγῷ ἀπὸ τὸ θῆνος μου, λατένων τὸ θηράπευτον μὲν καὶ τὸ συλλογισμόν του; Ἐγὼ εἴμαι, καὶ πρέπει ἑγώ νὰ ἀπλωθῶ διό πάρνει καὶ δὲ λογαριάζω τὸ θῆνος μου, παρὰ τὸ πολὺ γιὰ δργανό μου, ἀφοῦ εἰναι καὶ ἀπακούμπι μου. Ἀκούμπω ἐπάνω του γιὰ νὰ γειτετάξω τὰ υλαριά μου. Μ' ἀρέσει γὰρ μέσα στὸ θῆνος μου γιὰ τὸν δαυτό μου, καὶ ἀκούμπωντας ἐπάνω του νὰ γίνομαι πιὸ ἀνθρωπός, δηλαδὴ κάτι περισσότερο ἢ τελείστερο ἀπὸ τὸν ἀνθρωπό.

— "Ωστε ἔχεις καὶ σὺ πῶς εἶσαι "Ελληνας καὶ νοιώθεις μονάχα πῶς εἶσαι κάτι ζωντανό, ζως ἀνθρωπός.

*) Η ἀρχὴ στὸν ἀριθ. 355.

χειλίζειν ὁρίζει σὰν ἀνυπόμονα στήθικ παρθένας καὶ τὰ χρυσά μελίσσαις κ' οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων καθίσαινε στὴν ἀκρη τῶν χειλίων τους καὶ σκύπτανε καὶ πίνανε καὶ πίνανε. Κ' ἔπειτα σηκώνανε τὸ κεφάλι στὸν οὐρχόν. Καὶ σκύπτανε πάλι.

Παραδεῖνοι στοχασμοὶ ξυπνούσταινε μέσω στὴ Χρυσούλα καὶ τὴν κάνανε νὰ κοκκινίζει.

— Τὶ ἔχεις, Χρυσούλα καὶ τρέμεις; τί ἔχεις;
— Δὲν ζέρω. Αἰστάνομαι ἀνατριχίλες.. Φεύγομε, Ορέστη... Φεύγομε..

Μιλοῦσε σαττισμένη καὶ πνιγότανε.

Σηκωθήκανε κουρασμένοι κ' οἱ δύο καὶ πήρανε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. "Ο Ορέστης θέλει νὰ μιλήσει, νὰ πεῖ τίποτα, ν' ἀλλαρψέται τὴ Χρυσούλα μαὶ δὲν μποροῦσε — τὸ νὰ πεῖ; τὸ νὰ πεῖ; "Ο, τι εἴχε νὰ πεῖ, τὸ εἶπε. Ἀνέβανε, ἀνέβανε στὴν κορφὴ τῆς ζωῆς του κ' ἔφτασε κι ὡς ἔφτασε ἐπεισ σπρωγμένος ἀπὸ τοὺς φίλους του, ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ τὰ γιουχαίτα τους, σπρωγμένος ἀπὸ τὸν ἰδιο τὸν ἀκατότο του. Καὶ τώρα κλεῖ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα καὶ γκρεμίζεται καὶ πέφτει. Καὶ δὲν ταιριάζει πιὰ μὲ λόγια καὶ μ' ἀντίστασες νὰ χαλάσσει τὸν ἀγριό καὶ κατρακυλιστὸ ρυθμὸ τοῦ γκρεμοτσα κισμοῦ. "Άλλοτε έλεγε — εἶτανε τὸ χέρι τῆς Μοίρας

— Καὶ δταν δὲν ἔχω συνείδηση τοῦ θῆνος μου, πάλι, θέλοντας καὶ μή, "Ελληνας εἴμαι, καὶ τὴ ζωή μου μνήσκει ἀλληγορίη. Μὰ ἄλλο λέγω δὲν χωρὶς ν' ἀφήσω τὸ θῆνος μου μπορῶ νὰ γίνω πιὸ ἀνθρωπός, σύτε θὰ μ' ἐμποδίσει ποτὲ τὸ θῆνος μου νὰ είμαι ἀνθρωπός η νὰ γίνω πιὸ ἀνθρωπός, νὰ κάνω σκέψεις αἰώνιες, ζως καὶ ἀντεπικές, ζως καὶ διαλυτικές κάθε κοινωνίας, η νὰ θυμιάζω ξένους πολιτισμούς καὶ ξένες πατρίδες.

— Καὶ ἂν μ' αὐτὰ βλάφτεται ἡ πατρίδα σου;

— Μπορεῖ τὴ ζωή μου νὰ βγει χρήσιμη γιὰ τὸ θῆνος μου. "Αν δημος βγει καὶ βλάφεται δὲ φταίω ἑγώ. Μὰ πιστεύω πῶς δὲν μπορῶ νὰ βλάφω τὸ θῆνος μου, διό ἔχω συνείδηση του καὶ θέλω νὰ μείνω "Ελληνας. "Οσο είμαι τέτοιος, δλεις οἱ σκέψεις μου διποτάζονται σὲ κάποια πειθαρχία.

— Εγώ δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνεται πιὸ τέλειος ἀνθρωπός διό μνήσκει κολλημένος σ' ἔνα θῆνος.

— Καὶ γὰρ λέγω πῶς δὲν μπορεῖ νὰ είναι: ἀνθρωπός δημος ἔχει γιὰ τὴν καταγωγὴν του, δημος δὲν ἀναγνωρίζει τοὺς δεσμούς του καὶ δημος δὲν είναι περήφρανος γιὰ τὸ δικό του τὸν πολιτισμὸ ποὺ είναι ὁ θεατές τους δλος. Κάθε συνείδηση κάνει τὸν ἀνθρωπό πιὸ ἀνθρωπό γιὰ αὐτὸ μ' ἀρέσει νὰ θυμάσαι ἐκαθένας ἀπὸ ποὺ βγῆκε, ποὺ μεγάλωσε, ποιά τριγυρισιά τὸν ἔχεις κανεὶς τοὺς δεσμούς του καὶ νὰ τοὺς παραδέχεται χωρὶς γρίνιες· αὐτὸ δὲν πεῖ θεατέρει καὶ τὰ καταφέρει στερεόνεται πρώτα καὶ μέσα στὴν πατρίδα του. Καὶ ὁνομάζεις τοὺς δλος λαούς παρὰ ζηγα πάρα παραδέρπους.

— Μὰ πῶς μπορεῖ δὲ πατριώτης νὰ είναι ἀνθρωπός τέλειος ἀφοῦ τὶς δλος πατρίδες τὶς ἔχει γιὰ καιρότερες ἀπὸ τὴ δική του.

— Άλλοιμανο δὲν κάθε ἀνθρωπός είχε δλεις τὶς πατρίδες τοὺς μὲ τὴ δική τοῦ. Επιπλέον πῶς δλεις μοιάζουν μὲ τὴ δική του είναι: πιὸ γλυκειά καὶ πλουτωτερη. Μὰ κάτι παραπάνω πρέπει νὰ σοῦ πῶ. Πιστεύω πῶς μένος ἔκεινος ποὺ νοιώθει τὸ δικό του θηραπευτὸ μπορεῖ νὰ νοιώσει καὶ τὸν δλλων τὶς πατρίδες. Απὸ τοὺς ξένους μ' ἀρέσουν διός: νοιώθουν πῶς δλεις τὰ θῆνη μοιάζουν ἀναμεταξέ τους, κρατοῦν ώστε τὴν θηρική τους τὴν ψυχή, καὶ τὸ ξέρουν. "Οσο καὶ νὰ μᾶς είναι ἀληθινὰ ἀδιάφορη καὶ γνωστὴ ή αἰσθηση τὴς πατρίδας, μέσον του θηραπευτοῦ μποροῦμε καὶ καταλαβαίνουμε τὰ θῆνη, καὶ ἀπὸ τὰ θῆνη τὸν ἀνθρωπό. "Ετοις ξένοις τὸν κοσμοπολιτισμὸ ἔγω.

Μονομάχος δὲν μπορῶ, δημος είμαι

καμιωμένος, νὰ φέρω στὴν ζωή μου τὴς ἀνθρωπότητας, χρείζονται στάδια πολλὰ στὸ μεταξύ. Πρώτα πρέπει νὰ νοιώσω τὸν θεατές μου συγκέντρων θὲτον θεατές μου ποὺ τὸν θεατές μου φαντάζονται πῶς νοιώθουν τὴν ἀνθρωπότητα. "Επειδὴ γενικεύουν φαντάζονται πῶς νοιώθουν κάτι, μὲ είναι τὸς εὔκολο γιὰ γενικεύει κανεὶς τὸ λογικό μας συγκέντρων δὲν κάνει καὶ τίποτε δλλο. Μπορεῖ νὰ είναι καὶ κουρασμένος: ἀπὸ κάθε σκέψη καὶ πράξη, καὶ ἀπὸ τεμπελιὰ γίνογται ἀδιάφοροι καὶ λέγονται κουρασμένοι.

— Άρχεις ον μ' ἀρέσουν εἰ πατρίδες δημος μοι τὶς ἔξηγεις, γιατὶ φαντάζομαι πῶς καὶ οἱ ἀρχαὶ "Ελληνες ἔται ξενιωθαν τὴν πατρίδα τους, καὶ δλος τοὺς δλος λαούς λαούς τοὺς ἔλεγαν βαρδάρους.

— Οι "Ελληνες πάντας ἔται ξενιωθαν τὴν πατρίδα καὶ τὸν κουρασμότισμό. Ο "Ελληνισμὸς ἀρέστου φανερώθηκε στὸν κόσμο δὲ γιασένει: νὰ φτειάζει στενοκέφαλα ξενικά ζηγα παρὰ ζηγα διαθρωπιστα, δλλάς γιὰ νὰ τὰ καταφέρει στερεόνεται πρώτα καὶ μέσα στὴν πατρίδα του. Καὶ ὁνομάζεις τοὺς δλος λαούς βαρδάρους μονάχα γιὰ νὰ μήν τοὺς μιμηθεῖ πάρα πολὺ καὶ χάσει τὴν πρωτοτοπία του μαζί μὲ τὴν περηφάνεια του γιὰ τὴ δική του ψυχή, γιὰ τὸν πολιτισμό του, ἀπὸ αὐτὸς εἰ πολιτισμός του ισαία είναι η δύναμη ποὺ δημιουργεῖ ζηγα ἀνθρώπινα.

— "Ωστε καὶ διδεῖ είναι νὰ πολεμοῦμε Τούρκους καὶ Βουργάρους;

— Καὶ Φράγκοις. Ήμεις ποτὲ δὲ θελήσαμε νὰ πνίξουμε δλλα θῆνη. Αὐτὰ δημος τὰ θῆνη ποὺ πολεμοῦν γιὰ μας καταπίσουν τὰ μαχόμαστε, καὶ μ' δλο τὸ δικό μας. Τὴν ώρα τούτη ποὺ σοῦ μιλῶ εἰμιχστε, μετὶ εἰ "Ελληνες, τυρκηνισμένοι: γιατὶ τὸ θηγος μας βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Πρέπει νὰ ξεφορτωθείμε τὸ βάρος αὐτὸς καὶ μένος ἀξιοῦ τὸ ζεφορτωθείμε θὲτο μπορέσουμε νὰ διπλωθοῦμε δλεύτερα, νὰ φυντώσουμε, νὰ πλάσουμε κάτι δικέ μας, καὶ ἀνθρώπινο. "Οσο δὲν τὸ βράχουμε τὸ βάρος αὐτὸς ἀπὸ τὸ πολιτισμό μας τὸ ζεφορτωθείμε θὲτο μπορέσουμε νὰ καταφέρουμε. "Οσο δὲν πάρα ποτέ καὶ πάρα ποτέ δὲ γίνεται νὰ καταφέρουμε. "Οσο εἰ γύρω μας ἀνθρωποίς τοις στακισμένοι, καὶ πλάσουμε κάτι δικέ μας, καὶ ἀνθρώπων.

— Τὶ ἀηδείκι τὶ ἀηδεία!

Ξενάπανε καὶ οἱ δύο καὶ φύγανε ἀνατριχιάζοντας.

Φύγανε καὶ τρέχησε σὲ νὰ τοὺς κυνηγοῦστε κανεὶς. Κάποιας δύναμη πατέρων καὶ τούς φύγανε καὶ τούς κυνηγοῦσε καὶ τοὺς διδίωχε. Καὶ φύγανε τρεμαγμένοι, ζηνή ποροι, τσακισμένοι στὸ ζηγαγμα τῶν χεριών της.

Αντιλαλούσι μέσα στὸ κύτιο τους ή βούλη δλου τοῦ δάσους, ποὺ μούγγιζε τῷρα διαθρωμένο ἀπὸ τὸ δεράκι τοῦ δειλινοῦ.

— Φεύγομε! φεύγομε, "Οξειτη Φοβοῦμαι!

"Ένα θρησκό, ένα μορμουρητὸ σὲν ἀπόμαχρο ἀνατασμα μας τὸ θάλασσας ἀλλαργενῆς ζηγαίνει μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα, ἀπὸ ποταμούς, ἀπὸ τὸν ποταμό, πέρ' ἀπὸ τὶς κυρμένες λαγκαδίες — δὲν είτανε ή θάλασσα. "Η θάλασσα είτανε μακριά — θάλασσα μελσα καὶ τζιζίκια καὶ μουγγανήτα βωδιών καὶ κουδουνήτα προβάτων καὶ ἀναπονήθη βωδιών τῆς γῆς καὶ σπάσματα λουλουδιών ποὺ δὲν μποροῦνε νὰ βροτάξουνε ἀπὸ τὴν γύρη τη πολλή, τὴν ἀνυπόμονη, τὴ ζεστὴ — δὲν μποροῦνε νὰ βροτάξουνε πιά.

«Μάτερ ούτε δύναμαι, κρέκων τὸν ιστὸν

καὶ βαλτόνουν καὶ πελαγόνουν, πῶς ἔγώ νὰ εἴμαι
ήσυχος, πῶς νὰ δημιουργήσω τέχνη, ἀφοῦ δὲν εἶναι
τέχνη γύρω μου; "Άν τώρα χρειαζόταν τέχνη, θὰ
ήταν. Γι' αὐτὸν είναι ἀνάγκη νὰ πολεμήσουμε κεί-
νους ποὺ μᾶς ἐπιθυμούνται εἴτε μὲ τὰ διπλα τους
εἴτε μὲ τὸν παραγινομένον πολιτισμό τους. "Ο πόλε-
μος θὰ μᾶς κάνει πιὸ ἀνθρώπους, θὰ μᾶς λυτρώσει
καὶ ἀπὸ τοὺς ἔχθρους καὶ ἀπὸ τὸν ξεπεσμό. "Η εἰ-
ρήνη μᾶς χαλαρώνει καὶ βαλτόνουμε κάθε μέρα πε-
ρισσότερο σὲ μιὰ σαπισμένη λιμνοθάλασσα.

— Τοὺς ἀγαπᾶς τοὺς "Ελληνες.
— Τοὺς ἀγαπῶ, η δὲν τοὺς ἀγαπῶ; Δὲν ξέρω.
"Απ' δλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς αὐτοὺς μονάχα ἀ-
γαπῶ, κάποτε μὲ πάθος, κάποτε φυχρά. "Αλλοτε
πάλι τοὺς μισῶ γιατὶ δὲν είναι τώρα ἄξιοι γιὰ καλ-
λίτερα ἔργα. "Αλλὰ καὶ τὸ μίσος αὐτὸν είναι ἀγάπη.
— Δὲν αἴστει νὰ τοὺς ἀγαπᾶς. "Αγήταν οἱ ἀρ-
χαῖοι "Ελληνες, μάλιστα. Μὰ ἐμᾶς, δὲ βλέπεις οἱ
ξένοι πῶς μᾶς μισοῦν καὶ πῶς μᾶς καροϊδεύουν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΔΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

("Απὸ τὶς «'Ακρογιαλὲς» τοῦ Whitman)

Χαίδι, χάιδι, χάιδι!
Σιμὰ στὸ κῦμα γαληνὸν χαίδεύεται ἔνα δλλο,
καὶ πάλι ἔνα δλλο ἀκολουθεῖ, ἀγκαλιάζοντας, χα-
δεύοντας,
μὰ μένα η ἀγάπη μου δὲ μὲ χαίδεύει, έμένα—

Χαμηλὰ κρέμεται τὸ φεγγάρι— κ' ἐπρόβαλεν ἀργά.
"Ω, είναι ἀργόπορο— δ, στογχόμοι πῶς βάρυνε,
πῶς βάρυνε ἀπ' ἀγάπη, ἀπ' ἀγάπη,
δ, τρελλὰ η θάλασσα σπρώχνει τὴ γῆ μὲ ἀγάπη,
μὲ ἀγάπη.

"Ω νύχτα! Δὲ βλέπω τὴν ἀγάπη μου νὰ φτερουγίζει
ἴκει κάτου ἀνάμεσα στὰ κύματα;
Καὶ τ' είναι τάχχ τὸ μικρὸ μυράδι ποὺ μυρολογάει
μέσα στὸ ἀσπρό;
Δυνατά! Δυνατά! Δυνατά!
Δυνατά σὲ κράζω, ἀγάπη μου!
Ψηλὰ καὶ καθαρὰ τοξεύω τὴ φωνή μου πάνου ἀπὸ
τὸ κῦμα!
"Ω, πές μου ξέρεις ποιός εἰν' ἰδῶ; ποιός εἰν' ἰδῶ;

Πόθῳ δάμεισα παιδὸς βραδύναν δὲ 'Αφροδίταν».

— Χρυσούλα! ἀκούσει!

Φώναξε δ 'Ορέστης περίφερα ἀπλώνοντας τὰ
χέρια του πίσω στὴ βούη καὶ τὸ θρητὸ ποὺ ἔκανε
σύδεντρο καὶ σύψυχο τὸ δάσος.

— "Ακούσει! ὅλα ζοῦνε. Δὲ φοβάσαι; Δὲ λυ-
πᾶσαι τὴ ζωὴ μας ποὺ πέρασε χαμένη; "Ακούσει..
"Άν σκύφομε χάμω στὴ γῆ, θ' ἀκούσομε τὰ σκου
λίκια πῶς σέρνουνται καὶ φιλοιδοῦνται, θ' ἀκούσομε
τὰ μπουμπούκια τὰ ρόδικ ποὺ σκούνε ν' ἀνοίγουνε
καὶ πέρα μακρὶ θ' ἀκούσομε νὰ πετιέταις ἀπὸ χι-
λιάδες κρεβατία τὸ τρίβιμο που κάνουν τὰ ἀγνούρα
βυζιά τῶν παρθένων, τὴ νύχτα δταν ὠριμαζούν. Φο-
βοῦμαι!... "Ολα ζοῦνε.. Δὲ φοβάσαι, σύ, Χρυσού-
λα, δὲ φοβάσαι;
Κ' η Χρυσούλα ἀνατρίχιαζε.

— Φεύγομε! φεύγομε!

Πόσο είχε χλωμιάσει κ' ἔξαντληθεῖ! Τὰ χει-
λιά της είχαν γίνει μιὰ γραμμὴ ὡχρότατη — ἔνα
σκίσιμο ποὺ δὲ βγάζει αἷμα. Τὰ χέρια της τὰ τρυ-
πούσε τὸ φῶς σὲ νάστανε καμωλένα ἀπὸ διάφανο

"Ω, ναὶ, θὰ ξέρεις, θὰν τὸ ξέρεις ποιός εἴμαι, ἀ-
γάπη μου.

Χαμηλὰ κρεμάμενο φεγγάρι!

Τί είναι η μαυριδερὴ κηλίδα μέσα στὸ ἀχεροκί-
τρινό σου;

"Ω, είναι η μορφή, η μορφὴ ἀπὸ τὸ ταίρι μου!

"Ω φεγγάρι, μὴν τὸ κρατήσεις μακριά μου περσό-
τερο καὶρος.

Γη! ω γῆ! ω γῆ!

"Οθε κι ἀν γυρίσω, πιστεύω, ω ναὶ, πῶς θὰ μοῦ
δώσεις πάλει

τὸ ταίρι μου, φτάνει νὰ θέλεις μόνο.

Τὶ τὸ πιστεύω πῶς θαμπά τὸ βλέπω ὅθε κι ἀν ίδω.

"Ω ἀστέρια ποὺ ἀνατέλνετε!

"Ισως ἔκεινη ποὺ ἀγαπῶ κι ἀναζητῶ θενὰ ἀνατείλει
μὲ κάπιο ἀπὸ τὰ σᾶς.

"Ω λαρύγγι, ω τούμουλο λαρύγγι!

"Ηχησε καθαρότερα μέσα στὴν ἀτμοσφαίρα,
διαπέρασε τὰ δάση καὶ τὴ γῆ—

Τὶ κάπου ἀκρουμαζούμενη θὰ είναις γιὰ νὰ σ' ἀκούπει
ἔκεινη ποὺ ἀγαπῶ.

"Αδειαστεῖτε τραγούδια!

Ἐρημα ἐδῶ— νυχτερινὰ τραγούδια!

Τραγούδια ἀγάπης ἐρημησι! Τραγούδια τοῦ θανάτου!
Τραγούδια κάτου ἀπὸ τὸ ἀργόπορο τὸ κίτρινο
καὶ τὸ λειψό φεγγάρι.

"Ω κάτου ἀπὸ τὸ φεγγάρι τοῦτο,
ποὺ πέργει πίσω ἀπὸ τὴ θάλασσα!

"Ω ἀπελπισμένα καὶ τολμηρὰ τραγούδια!

Μὰ σιγά! Χαμηλώστε!

'Αλαφρά! Κι δες μουρμουρίσω μόλις—

Καὶ σὺ ἀκαρτέρχ μιὰ στιγμή, βραχυνοθόρυβη θά-
λασσα—

Τὶ κάπου θαρρῶ πῶς ἀκουστὰ τὸ ταίρι μου
νὰ μοῦ ἀποκρίνεται,
τόσο λιπέθυμα— πρέπει νὰ γαληνέψω, νὰ σωπάσω
γιὰ ν' ἀκούσω—

μὰ σχὶς τέλεια, τὶ μπορεῖ ἀμέσως νὰ μὴν ἔρθει—
κείνη ποὺ ἀναζητῶ.

"Ελα, ἀγάπη μου!

"Εδῶ 'μαι, ίδῶ!

Μὲ τοῦτον τὸ μακρούμενο μοναχικὸν ἥχο, ἀναγγέλνω
τὸν ἔχυτό μου σὲ σένα—

Τοῦτο τὸ εὔγενικὸ κάλεσμα είναι γιὰ σένα, ἀγάπη
μου,

γιὰ σένα!

Μὴ μπεῖς στὰ βρόχια ψήλωτε!

"Ω εἰν' τὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα— δὲν είγεις η φωνή
μου—

Αὐτὸν είναι τὸ φτερούγικομα, τὸ φτερούγιασμα τοῦ
ἀρρεοῦ,

κ' είναι οἱ ησκιοις ἀπὸ τὰ φύλλα—

"Ω σκοτάδια! "Ω μάταικ!

Κ' είμαι τόσο ψερωστος, καὶ τόσο είμαι θλιμένος.
"Ω σταράτο ςλώνι τούρκον πλάτι στὸ φεγγάρι, ποὺ

πέρτεις

μέσα στὴ θάλασσα!

"Ω τρεμουλιαστὸ ἀντιρέγγισμα μέσα στὴ θάλασσα!

"Ω λαρύγγι! "Ω χυποκάρδι τῆς καρδιᾶς!

"Ω σύμπαν— κ' ἔγω τραχυσυδῶ μάταικ, μάταικ ἔλη
νύχτα!

Ακόμα μουρμουρίζω, μουρμουρίζω ἀκόμα!

"Ω μουρμουρητὰ— σεῖς τὰ ίδια μὲ κάνετε νὰ τρα-
γουδῶ.

Καὶ δὲν ξέρω τὸ γιατί!

"Ω περασμένα! "Ω ζωὴ! "Ω τραγούδια χαρᾶς!

Στὸν ἀργόρχ, στὰ δάση— ἀπάνω ἀπὸ τοὺς κάμπους—

"Αγαπημένα! "Αγαπημένα! ἀγκηπημένα! ἀγκηπη-
μένα! ἀγαπημένα!

Μὰ η ἀγάπη μου ποτὲ πλέον, ποτὲ πλέον μᾶζη μου!
Ποτὲ πλέον έμεις τὰ δύο μᾶζη!

ΣΙΝΑΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΗΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. N.
Λύτρα).

— Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες
τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαδεκτὸ χαρτὶ καὶ είναι
καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς "Εστίας" δρ. 3,50.

ἡ ζωὴ δὲν τοῦ ζάνηκε τόσο ζεστή. Καὶ ποτὲ τὰ χέ-
ρια του τέσσαραντα νὰ τὴν ἀδράξουνε καὶ νὰ τὴν
χαροῦνε...

— Εἶδες, Χρυσούλα, εἶδες: Πέξε πιά. Η ψυχή
μας ξενιννιασμένη ἀπὸ τὶς μωρουδίστικες ἑπτάδες;
τῆς αἰώνιας ζωῆς δὲν μπορεῖ πιὰ ἀντρίκια ν' ἀντι-
κρύσῃ τὸν ήλιο καὶ τὰ σπαρτὰ καὶ νὰ τὰ χαρεῖ
γιατὶ πίσω καὶ μπροστὰ καὶ γύρω της δύο καὶ κα-
θημέρα σμύγγεται καὶ στενεύει ὁ μαῦρος κύκλος τοῦ
αἰώνιου Γκρεμοῦ. "Εγώ δσσο κι ἀν φωνάζω κι ἐν δο-
ξολογῷ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρεση καὶ τὴ χράχ, γιαύθω
πάντα στὰ ζηγια τῆς ἀγανάχτησης καὶ τὴν ὁδύνης
μιὰς ψυχῆς δύσμοιρης ποὺ δὲν μπορεῖ ποτέ της νὰ
περηγορηθεῖ πῶς θάρβει μέρχ νὰ μὴ χαίρεται πιὰ τὸ
φῶς καὶ τὴ ζεστοκρεβατη ζωὴ..

Κι δλα τὰλλα τὰ φαινόμενα τῆς ἐπιπόλαιης
ζωῆς ποὺ πηγαίνουν κ' ἔρχουνται καὶ πλέονε στὴν ἐ-
πιφάνεια τῆς ὑπερξῆς, παλρνουν γιὰ μὲ τὴ μάσκη
τοῦ ἀστράντου καὶ κωμικοῦ. Είναι σὲ νὰ σ' ἔχουν
καταδίκασμένο σὲ θάνατο, καὶ σκέφτεσαι τὴν πα-
μονή τῆς καρατόμησης, μὲ ἀγωνία γιὰ τὸ